

ISTORIA NOASTRĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 ALEXANDRIA

ANUL 7

NR. 7

august 2024

Străbunicul tatălui meu a fost „Tudorică Dorobanțu” erou în Războiul de Independență al României față de Imperiul Otoman 1877 - 1878

Pe străbunicul tatălui meu îl chema Nicolae Tudorică. El s-a născut și a trăit în comuna Uda Clocociov din județul Teleorman. Acesta a participat la Războiul de Independență al României (1877 - 1878) unde s-a remarcat prin fapte de vitejie pe câmpul de luptă. El a murit apărându-și țara și a rămas în istorie cu numele de „TUDORICĂ DOROBANȚU”.

Străbunicul făcea parte din Regimentul de infanterie Gorj, însă, din cauza faptului că în timpul atacurilor otomane, regimentul acestuia a fost decimat și alungat de pe poziție, supraviețuitorii s-au regrupat cu regimentul de Dorobanți Iași și au obținut o victorie importantă.

În amintirea lui a fost construită în anul 1907, în orașul Turnu Măgurele o statuie care îi poartă numele. Este o creație a sculptorului italian Raffaello Romanelli, realizată în anul 1907 și reprezintă un dorobanț cu căciula un pic dată pe spate. Pe soclul monumentului se află două basoreliefuri, ilustrând scene de luptă și un vultur cu aripile desfăcute, purtând în gheare un “hrisov” cu numele eroilor teleormăneni din războiul de independență. Această statuie este flancată de două tunuri otomane capturate în bătălia de la Plevna.

Eu sunt mândru, deoarece sunt strănepotul unui erou care a luptat pentru patrie.

Cristian Ionescu, cls. a V-a A, 2023.

Pag. 2 Străbunica mea a avut doi frați ofițeri ai Armatei Române în Al Doilea Război Mondial, Simionescu Alexandru și Nicolae

**Pag. 6 Școala în comunism
Pag. 7 Comuniștii i-au luat vinul și fânul străbunicului meu**

Pag. 13 Prizonieri teleormăneni din Primul Război Mondial, înhumați în cimitire militare din Franța, în regiunile Alsacia și Lorena

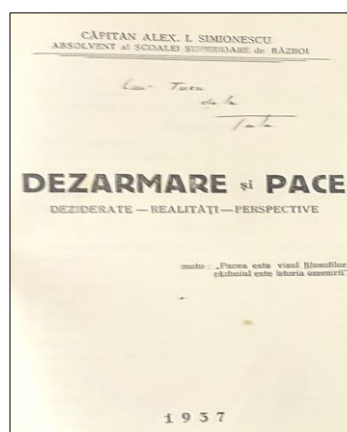
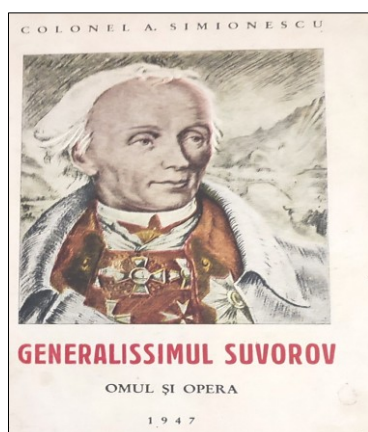
Străbunica mea a avut doi frați ofițeri ai Armatei Române în Al Doilea Război Mondial

Simionescu I. Alexandru (1901 - 1983) s-a născut în Alexandria, a urmat cursurile școlii primare și gimnaziale la Alexandria, Liceul Militar din Craiova, Școala superioară de ofițeri de infanterie. În perioada interbelică el a fost instructor la Școala de ofițeri de la Sibiu. La intrarea României în război avea gradul de Căpitan în trupele de infanterie și a luptat împotriva Uniunii sovietice. Pe frontul de vest a participat la eliberarea Cehoslovaciei, însă în Munții Tatra a fost rănit.

În ambele campanii a fost distins cu Ordinul Mihai Viteazul clasa a III-a, cea mai mare recunoaștere a meritelor militare în Armata Regală a României. A fost lăsat la vatră cu gradul de Colonel în 1948. Autoritățile comuniste l-au obligat să muncească în construcții, ca pedeapsă pentru că a luptat împotriva Rusiei sovietice.

A scris cărți și articole de specialitate în publicații militare:
„Dezarmare și Pace (Deziderate - Realități - Perspective), 1937.
„Generalissimul Suvorov - omul și opera”, 1947

Cei doi frați Alexandru și Nicolae proveneau dintr-o familie numeroasă: trei băieți și cinci fete.

Stră Stră-stră-străbunica mea, stră-străbunicii mei Teodora și Ilie Simionescu împreună cu străbunica mea și frații ei

Sublocotenentul Simionescu I. Nicolae și-a pierdut viața în Bătălia de la Sevastopol (1942)

Nicolae s-a născut în anul 1917 a urmat școala primară și gimnazială în Alexandria, Liceul de băieți din Târgu Mureș, Școala Militară de Infanterie nr. 2 de la Sibiu, 1939-1940. A fost repartizat la batalionul 1 Vânători de Munte Sinaia.

La 22 iunie 1941 sublocotenentul Simionescu Nicolae, odată cu intrarea României în Al Doilea Război Mondial a trecut Prutul și apoi Nistru. În timpul luptelor a luat cu asalt și a cucerit două cazemate, capturând 18 prizonieri, dar a fost rănit de o grenadă (19 iulie 1941) și a fost dus la spitalul din Botoșani, unde a rămas până în august.

Pentru „strălucitele sale fapte de arme, exemplarul spirit de sacrificiu i-a adus **Ordinul Mihai Viteazul clasa III. Cea mai mare decorație de război** (Prin Înaltul Decret nr. 2886 din 17 oct. 1941, la doar 24 de ani, sublocotenentul Simionescu I. Nicolae a fost cel mai tânăr cavalier. Decorația l-a încurajat și a renunțat la concediu și s-a întors pe front în luptele grele din Crimeea, în prima linie a frontului, unde se afla plutonul său.

Corespondența cu familia

Trimiterea cărți poștale ori de câte ori avea ocazia.

„Dragii mei părinți,

Cu multă bucurie am primit cartea poștală de la voi. Îmi pare bine că sunteți sănătoși. Noi aici ne batem cu liftele spurcate la disperare ca până la căderea iernii definitive să putem termina și să ne întoarcem sănătoși și victorioși la casele noastre.

Cred că ați citit în ziarele din 15-18 oct. anul curent decorația cu înaltul ordin militar „Mihai Viteazul” și cred că m-ați citit și pe mine printre aceștia. Sunt nițel cam la sfârșitul tabloului pentru că gradul meu este încă mic și decorația e prea mare. Citiți de asemenea (n.a. - ziarul) Universul din luna actuală și veți afla isprăvile de arme ale băiețelului cel mare. Și el se bate tot așa frumos și eroic. Cu Sandu am luat iarăși legătura prin scris, legătură care a fost întreruptă câtăva vreme din cauza luptelor grele. Ultima scrisoare de la el am primit-o cu data de 15 oct. Și el gândește la fel, că ne vom întoarce în iarna aceasta acasă.

Eu sunt pe malul Mării de Azov și vom începe atacul cel mare în Crimeea foarte curând. Sperăm cu toții că cei care vor scăpa și de aici să ne întoarcem în țară. Aici e cam frig și plouă. Dormim ca vitejii afară tot timpul rece. Dacă nu m-ar supăra picioarele de reumatism aș fi foarte vesel. Dragă tată mi-i dor să beau o țuică sau un vin pentru că nu le-am mai văzut din august. Păstrează țuică și vin să ne putem sărbători întoarcerea.

Matildei și lui Titu drag [...] când voi face iar rost de carte poștală le voi scrie și lor. Vă îmbrățișez pe toți.”¹

La scurt timp după trimiterea cărții poștale a fost rănit pentru a doua oară și internat la Spitalul „Regina Elisabeta” din București.

I s-a propus să predea la Școala de Infanterie din Sibiu, dar a preferat mai întâi să lupte pe front împotriva Rusiei, acțiune ce avea să-i aducă sfârșitul în Bătălia de la Sevastopol.

Atacul asupra Sevastopolului a creat în iunie 1942 îngrijorări în rândul militarilor, astfel Sublocotenentul Simionescu I. Nicolae a scris către fratele său Alexandru o carte poștală înaintea atacului din 6 iunie 1942:

¹ Steluța Pătrașcu, <https://www.muzeulteorman.ro/category/publicatii/e-buletin/>, pag. 21

„Sunt aproape sănătos. Picioarele s-au umflat iarăși; însă până nu se termină cetatea blestemată nu am timp să mă gândesc la mine. La Școala de Ofițeri voi veni ca instructor, cu toată experiența mea de război, însă numai după ce batalionul meu va fi dus înapoi în țară. Până atunci rămân cu oamenii mei. Eu așa înțeleg datoria: până la capăt.

Ce va fi la noapte, mâine și în zilele următoare până înfigem steagul în inima cetății... Dumnezeu știe.

Dacă Parcele îmi vor curma firul vieții și voi rămâne întins cu fața la cerul primăvăratec, în cânt de păsărele și bubuit de tun, dacă îmi va fi dat să beau din potirul de aur al nemuririi nu mă voi simți singur. Voi fi primit de camarazii mei de luptă: căpitan Curteanu, sublocotenent Vasiliu, sublocotenent Crăciunescu și ceilalți eroi care s-au jertfit pentru țara lor.

Mă doare inima când mă gândesc să mă despart pentru totdeauna de tine și să nu te mai văd NICIODATĂ... NICIODATĂ!

Dar trebuie să plec. Timpul este scurt. Mâine în zori plec. În noaptea asta mi-e tare dor de tine și de mama mai mult ca niciodată. Pe tata îl știu tare și bun. Închid ochii și pe cale invizibilă a dorului vă îmbrățișez pe toți.

Pe tine te rog, dacă o fi să cad, să nu mă lași aici. Vreau să mă odihnesc lângă bunicii mei în pământul Teleormanului. Este ultima mea dorință.

Cu bine, al tău frate Nic. ”²

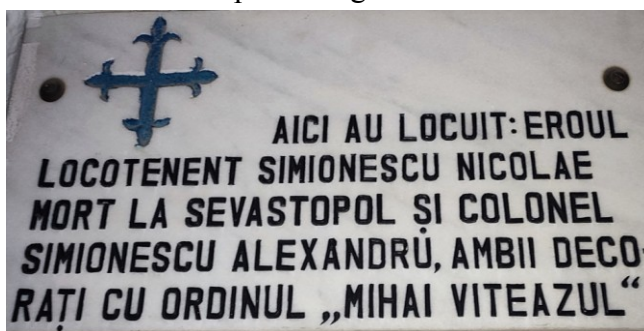
Doamna muzeograf dr. Steluța Pătrașcu scrie în Buletinul Muzeului despre ce relatează Căpitanul I. Iețcu, despre ultimele momente din viața sublocotenentului Nicolae Simionescu, în contextul luptei aprige:

„Se pare că momentul cel mai critic sosise. Sublocotenentul Simionescu Nicolae își dă seama de acest lucru și el însuși cu o pușcă mitralieră în mână se ridică și dă semnalul de rezistență până la moarte. Și în această clipă glonțul fatal vine, se apropie și lovește. Sublocotenentul Simionescu Nicolae se clatină dar nu cade și nu vrea să fie evacuat. Prezența lui aici este absolut necesară, chiar dacă ar fi prezență a neființei. El se sprijină în genunchi și într-o ultimă efortare mai trage o rafală în rândurile dușmane. Privirile lui senine se îndreaptă undeva departe către cei scumpi și într-o caldă mângâiere îmbrățișează o mamă, un tată și un frate. E ultima clipă în care le mai poate striga numele”.

A fost înmormântat în cimitirul din satul Karlovka-Crimeea. Moartea a fost verificată de domnul medic locotenent Chelaru Corneliu, medicul batalionului 1 Vânători de Munte”.

Asaltul final asupra orașului s-a dat în data de 4 iulie 1942 când Armata de Coastă a fost distrusă, iar Armata XI a cucerit Cucerirea Sevastopolului după 250 de zile de asediu a modificat raportul de forțe în bazinul Mării Negre în favoarea trupelor germane și române.

Epilogul acestui articol este unul trist. Soarta războiului după Stalingrad s-a schimbat total, armatele rusești preiau ofensiva și hotărâsc victoria asupra Axei. România, după război, intră în sfera de influență rusească. Astfel că, românii care au luptat alături de germani împotriva forțelor sovietice, au fost considerați inamici, trădători, iar a face demersuri pentru aducerea trupurilor spre a fi înhumați în patria natală nu a fost posibil.³

(Inscripția a fost amplasată pe casa noastră de bunicul meu) Ilinca Folică, cls a V-a B, 2024

² Steluța Pătrașcu, <https://www.muzeulteleorman.ro/category/publicatii/e-buletin/>, pag. 21

³ Idem.

Străbunicul meu a fost arestat de comuniști pentru că a sprijinit rezistența din munți

Cristescu A. Mișu, n. 23 oct. 1921, în com. Bogdana, Raionul Alexandria, Regiunea București, domiciliat în Zimnicea. Era fiul lui Alexandru și Maria. La momentul arestării era contabil, iar în trecut a fost percepător (colecta taxe pentru stat). Deoarece părinții aveau 7 Ha teren era considerat mic burghez. DPDV militar era ctg. 1943 și a obținut gradul de sergent.

A fost arestat la 1 aprilie 1952 pentru uneltire, art. 209 c.p., dar el era acuzat ca fiind simpatizant legionar. A fost închis la Jilava, Aiud 1953, Canal, Balta Brăilei. În 1954 a fost condamnat la 5 ani închisoare deoarece în anul 1848 a procurat un buletin de la biroul populației pentru un prieten al lui care era fugăr legionar și urmărit de securitate (facea parte din rezistența din munți).

Pe 09.11.1954 a fost grațiat și eliberat pe baza c.p. 421/1955.

PENITENCIARUL 347
Aiud K. 146/53.

Nr. MATRICOL 434/952 Jilava
Anul 1955 luna aprilie ziua 1

FIȘA MATRICOLĂ PENALĂ

1. NUMELE Cristescu A. Pronumele Mișu

2. Născut în anul 1921 luna Octombrie ziua 23 în Comuna Bogdana
Raionul Alexandria Regiunea București

3. Fiul lui Alexandru și al Maria

4. Domiciliat în Comuna Zimnicea Str. Operativei București Nr. 10
Raionul Zimnicea Regiunea București

5. Ocupațiunea, în prezent Contabil în trecut Percepător

6. Averele deținute în prezent f. avu f. avu în trecut -

7. Ocupația soț - în prezent - în trecut -

8. Averele soț - în prezent - în trecut -

9. Ocupația părinților în prezent plugari în trecut funcționari

10. Averele părinților, în prezent f. ha. teren arabil f. ha. teren arabil în trecut -

11. Origina socială mic burghez

12. Cătătenia țărănescă studii h. d. manuale

13. Starea civilă necăsătorit numele soției - copii băieți fete

14. Serviciul militar: ctg. 1943 gradul Sgt. unitatea căreia aparține 10 de Schearan

15. Apartenența politică a deținutului în prezent legionar în trecut -

16. Starea sănătății (ce defecte fizice și psihice are)

SEMNALMENȚE: talia 160 m. fruntea mare nasul mare gura mică bărbia mijlocie
fața mare ochii mici părul negru sprâncenele mici barba roșie
urechea mijlocie mustața roșie semne particulare n-are

SITUAȚIA JURIDICĂ:

a) ANTECEDENTELE PENALE

Dacă este infractor din obicei

b) PREVENIT, deus de 31.07.1952 P. ctg. București cu mandatul de arestare
Nr. 9547 /1952 pentru fapt uneltire art. 209 c. p.

Descrierea pe scurt a faptului

Prin ordonanța definitivă Nr. /1952 emisă de
rămas sub stare de arest până la terminarea judecării.

c) INTERNAT, de către L. 16.10.1952 cu ordinul Nr. 632/11/2.10.1952

Se mai menține ca prevenit cu mandat N-rele
internat cu ordin

Esuri provizorii 31.07.1952 trecut la politica proprie

Reprimiri din esuri provizorii

Pedepse disciplinare

Purtarea Cum a muncit

Esuri definitive

Gabriela Cristescu, cls. a V-a B, 2023

Școala în comunism

„În România, până în 1989, nici un elev de școală nu era primit în instituție fără ținuta regulamentară. Aceasta însemna pentru băieți un costum de haine de culoare închisă, cămașă albă sau albastră și nelipsita matricolă, adică un număr imprimat pe o bucată de pânză pe care era trecut și numele școlii și prin care elevul putea fi identificat. La fete era și mai complicat. Părul trebuia strâns în codițe împletite și prins cu funde albe, bretonul prins sub bentița din bumbac, tot albă, care înconjura capul. Nu erau permisi pantofii cu toc, ciorapii subțiri sau sarafanele deasupra genunchiului. Și nici bijuteriile, machiajul sau orice altă fantezie cosmetică. La liceu, băieții purtau costume negre, cămăși albastre/ bleumarin și cravată de culoare închisă. Fetele aveau cămașă albastră și sarafan negru. Ciorapii din mătase sau din fire sintetice erau strict interziși. Sistemul de învățământ în regimul comunist era cu totul diferit față de ceea ce există în prezent. „Șoimii Patriei”, „Pionierii” și „UTC-iștii” erau categoriile în care era cuprins obligatoriu fiecare elev. Tinerii erau îndoctrinați în spiritul Partidului Comunist Român.

Așa arăta sistemul de învățământ românesc în vremea regimului comunist. Pe vremea lui Ceaușescu anul școlar era împărțit în trei trimestre. Învățământul era structurat în ciclul primar (clasele I-IV), gimnaziu (clasele V-VIII), treapta I de liceu (IX-X) și treapta a doua de liceu (clasele XI-XII). După clasa a VIII-a elevii susțineau examen de admitere la liceu. Pentru a intra în clasa a XI-a de liceu, elevii susțineau un nou examen: treapta I. Cine nu trecea ”treapta”, nu putea continua cursurile la zi la liceu și urma o școală profesională. Sistemul școlar era alcătuit în așa fel încât să-i monitorizeze pe elevi tot timpul. Se făceau ore și sâmbăta, iar duminica elevii efectuau tot felul de sarcini ”patriotice”: măturau frunze în parc, greblau, plantau puieți, strângeau gunoaie, culegeau plante medicinale (care se predau în ora de dirigenție, împreună cu anumite cantități de borcane și de maculatură), cultivau flori, participau la concursuri artistice de creație, recitare de poezii, la cor, la manifestații cu ocazia zilelor festive (1 Mai, 23 August). Pe lângă acestea, elevul mai avea și alte sarcini: orele de atelier efectuate în subsolul școlilor sau în fabrici (opt ore pe săptămâna la strung sau la traforaj) și participarea, alături de armată, la strânsul recoltelor.”⁴

Miruna Ștefania Bojan, cls. a V-a B, 2023

⁴ <https://ziarulunirea.ro/cum-incepea-scoala-in-comunism-uniforma-era-obligatorie-iar-respectul-era-sfant-729446/>

Istoria familiei Țale

În timpul comunismului, familia mea a avut o viață foarte strictă, adică tot ce trebuia să cumpere li se dădea cu porția/rația: mâncarea, curentul (energia electrică) etc.

În perioada comunistă toți copiii erau obligați să meargă la școală îmbrăcați în uniforme. Băieții în costume, iar fetele în fuste și cămașă, cu cravată roșie. Toată lumea avea un serviciu, obligatoriu. Elevii când terminau școala aveau un loc de muncă asigurat. Bunicul a fost șofer pe autobuz IJTL și transporta oamenii la serviciu. Bunica mea, pe care o iubesc foarte mult a fost șefă de fermă la Colectiv (CAP).

În perioada revoluției din 1989, toată lumea era panicată pentru că nu știa ce se întâmplă. S-a tras cu armele în populație nevinovată, au murit femei, copii, tineri, bătrâni, oameni de toate vârstele. Nicolae Ceaușescu și Elena, soția lui au fost arestați, judecați sumar și apoi condamnați la moarte și executați la Târgoviște. Astăzi este democrație și libertate.

Tatăl meu a fost în armată între 1996 și 1997 la Garda Națională. În tot acest timp el a învățat să tragă cu arma, a făcut foarte multă instrucție și a învățat să respecte și să salute gradele mai mari, adică, Ofițeri și Generali.

Bunicii mei trăiesc la țară, la Calomfirești, unde au o gospodărie și au foarte multe activități: întreținerea gospodăriei, creșterea păsărilor și a animalelor, plantarea și cultivarea legumelor, semănarea și cultivarea cerealelor.

Mulți tineri caută de lucru în străinătate pentru un salariu mai mare. trebuie să știi lb. engleză pentru a avea șanse mai mari să găsești de lucru în orice țară.

Eduard Țale, cls. a V-a A, 2023

Comuniștii i-au luat vinul și fânul străbunicului meu

Viața pe vremuri era altfel decât în aceste vremuri. Pe vremea Părinților și bunicilor noștri nu existau rețele de socializare sau telefoane mobile, internet, ei nu aveau acces la atâtea informații ca noi.

Dacă noi ne distrăm vara fără prea multe reguli stricte, părinții și bunicii au fost afectați în comunism.

Comunismul este o respectare de reguli stricte. De exemplu unii oameni doreau să crească animale în curtea lor, dar dacă întreceau limita dată de comunism, autoritățile confisca surplusul de animale.

Bunicilor tatălui meu le-a fost luat foarte mult vin în vremea comunismului. Străbunicii mei produceau vin în cantități mari. De exemplu au produs 100 l de vin, iar autoritățile i-au lăsat decât 60 l.

Într-un an le-a fost luat fânul pentru animale. Străbunicul meu strângea fân pentru animale, iar într-o toamnă, când să strângă fânul pentru a-l pune la adăpost pentru iarnă, pentru hrana animalelor, hambarul a fost golit de autorități.⁵

Carla Teodorescu, cls. a V-a A, 2023

⁵ Captură foto filmul Moromeții, regia Stere Gulea 1987

Istoria familiei mele

Amintiri din copilăria bunicului

Bunicul meu, Dumitrescu Paulică, s-a născut în anul 1959, pe 23 ianuarie, în orașul Caracal. Amintirile din copilăria lui sunt legate de comuna Fărcașele, din Județul Olt, unde a fost crescut de părinții lui, unde și-a crescut copiii și nepoții. A fost atât de legat de locul copilăriei, încât din anul 1987 este în slujba cetățenilor comunei, fiind angajat al Primăriei.

Neexistând tehnologia de astăzi, cu telefoane, televizoare, internet, copilăria bunicului meu a fost simplă, grea, dar în același timp fericită. Copiii din acea perioadă petreceau mai mult timp alături de familie, își ajutau părinții și bunicii, se jucau mai mult, citeau.

Traicul din acea perioadă era dificil, existau multe restricții, majoritatea locuitorilor de la țară munceau la câmp, dar copiii s-au adaptat acelor vremuri și, indiferent de greutate, aceștia găseau mereu timp pentru joacă și studiu. În acele vremuri, tradițiile se păstrau cu sfințenie. Un obicei era pomana de Paște în curtea bisericii din sat.

Școala în comunism

Ținutele din școlile de astăzi sunt la opusul celor din comunism. Învățătoarele, profesorii și elevii de astăzi se îmbracă în pas cu moda, însă, până în 1989, situația era cu totul alta. În România, până în 1989, niciun elev de școală nu era primit în instituție fără ținuta regulamentară. Aceasta însemna pentru băieți un costum de haine de culoare închisă, cămașă albă sau albastră. La fete era și mai complicat. Părul trebuia strâns în codițe împletite și prins cu funde albe, bretonul prins sub bentița din bumbac, tot albă, care înconjura capul. Nu erau permisi pantofii cu toc, ciorapii subțiri sau sarafanele deasupra genunchiului.

„La liceu, băieții purtau costume negre, cămăși albastre/ bleumarin și cravată de culoare închisă. Fetele aveau cămașă albastră și sarafan negru. Ciorapii din mătase sau din fire sintetice erau strict interziși.

Sistemul școlar era alcătuit în așa fel încât să-i monitorizeze pe elevi tot timpul. Se făceau ore și sâmbăta, iar duminica elevii efectuau tot felul de sarcini "patriotice": măturau frunze în parc, greblau, plantau puieți, strângeau gunoaie, culegeau plante medicinale, cultivau flori. Pe lângă acestea, elevul mai avea și alte sarcini: orele de atelier efectuate în subsolul școlilor sau în fabrici (opt ore pe săptămâna la strung sau la traforaj) și participarea, alături de armată, la strânsul recoltelor.”⁶

La începutul anului școlar, elevii erau obligați să participe la activități din 15 septembrie, până pe 30 septembrie, în agricultură. Erau obligați să ducă între 1 și 3 kg de măceșe, cătină, culegeau prune, mergeau la culesul fânului, iar elevii de liceu/ școala profesională făceau practică în fabrici și uzine.

Bunicul a studiat clasele 1 VIII la Școala Generală din Comuna Fărcașele, ar apoi a urmat liceul la Colegiul Agricol "Dimitrie Petrescu" din Caracal.

⁶ <https://ziarulunirea.ro/cum-incepea-scoala-in-comunism-uniforma-era-obligatorie-iar-respectul-era-sfant-729446/>

Stagiul militar înainte de 1989

În România comunistă, serviciul militar era obligatoriu. Cum terminai 12 clase erai chemat să servești patria. Tinerii care erau admiși la Facultate făceau armata la termen redus, adică șase sau opt luni, în loc de un an și jumătate. În anii Epocii de Aur, armata română avea peste 300.000 de soldați, majoritatea minim pregătiți și folosiți mai ales ca mână de lucru în agricultură și construcții.

Practic, comuniștii se foloseau de mai toți militarii în termen care erau duși să muncească la marile ctitorii de stat ridicate în toată țara, dar și să adune recoltele în CAP-uri.

Armata a continuat să fie obligatorie și după 1990, dar s-a renunțat la muncile câmpului și la truda pe șantiere.

La 1 ianuarie 2007 este eliminat stagiul militar obligatoriu și armata română se reduce la 75.000 de soldați profesioniști.

La vârsta de 20 de ani, în anul 1979, bunicul a început efectuarea stagiului militar pentru o perioadă de 1 an și 6 luni, la Unitatea Militară 01478, din municipiul Brăila.

Aveau un program bine stabilit, trezirea era dată la ora 5 dimineța, urma înviorarea, apoi micul dejun la cantină (unt pe pâine și ceai). Programul continua cu instruirea militară (pregătiri în pas de defilare, trageri cu arma în poligon), prânzul la ora 14, apoi la sala de studiu. Stingerea era dată la ora 22. În cadrul acestei unități, a urmat școala de șoferi, conducând camioane militare și astfel a beneficiat de permis de conducere cu categoriile B și C. Spre sfârșitul stagiului militar, bunicul a urmat școala de subofițeri în rezervă din municipiul Focșani, eliberându-se cu gradul de sergent major în rezervă.

În anul 1983, bunicul s-a căsătorit, iar un an mai târziu, în 1984, s-a născut fiul lui, Marius (tatăl meu). În anul 1986, bunicii au mai avut încă o bucurie, nașterea fiicei lor, Mihaela (mătușa mea).

Revoluția din decembrie 1989

Revoluția Română din 1989 a fost o perioadă de proteste, lupte de stradă și demonstrații desfășurate în România, între 16 și 22 decembrie 1989, făcând parte din șirul mișcărilor anticomuniste de la 1989 din întreaga lume. Revoluția Română a început în Timișoara și s-a răspândit rapid în întreaga țară, culminând cu procesul și execuția secretarului general al Partidului Comunist Român (PCR), Nicolae Ceaușescu, și a soției sale Elena la Târgoviște, și cu sfârșitul a 42 de ani de regim comunist în România.

La câțiva kilometri de comuna Fărcașele, în pădurea Reșca, se află cabana de vânătoare a lui Ceaușescu. În decembrie 1989, bunicul mi-a povestit că, existau zvonuri că soții Ceaușescu s-ar ascunde în acea cabană. Câteva zile, acea zonă a fost survolată de avioane de vânătoare și elicoptere, chiar s-a tras într-un tren ce staționa în gara din Reșca. Într-un final s-a dovedit că zvonurile au fost false.

Pe străzi treceau bărbați cu steaguri și pancarte anticomunism. Toată lumea era speriată. Bunicul cu toată familia, alături de vecini, urmăreau la televizor ce se întâmpla în țară. Din spusele lui, tatăl meu și sora lui, care aveau 5, respectiv 3 ani, erau cocoțați pe gard, cu 2 stegulețe în mâini, croite de bunica, și strigau în gura mare: „*Vitoria tiranu!*”

În anul 2010, în viața bunicilor mei a apărut "nepotul lor special", adică cu

Lucian Dumitrescu, cls a V-a A, 2023

Din activitățile bunicilor

Bunica mea a fost educatoare. A început activitatea în anul 1972 și a încheiat cariera în anul 2012.

Activitatea didactică a început-o la o Grădiniță de la țară, în comuna Talpa și a încheiat activitatea la Grădinița nr. 6 cu program prelungit din Alexandria.

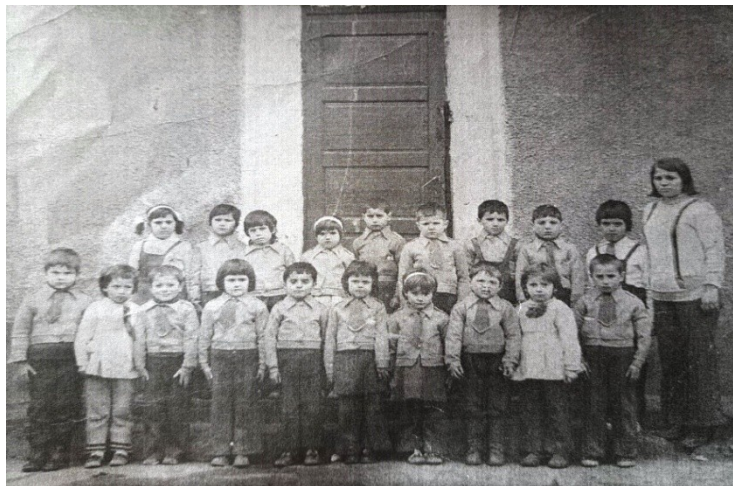
În activitatea sa, s-a ghidat după citatul: „Educator adevărat poate fi numai acela care face din viața sa și un îndreptar pentru alții, iar asta nu-i cu puțință fără acel simț de armonie interioară, care stăpânește în fiecare clipă cugetul și voința educatorului”

Simion Mehedinți

A început activitatea foarte greu, cu un număr foarte mare de copii, fără o sală specifică învățământului preșcolar. Cât a lucrat la țară a avut grupe combinate de copii, cu vârste diferite. Preșcolarii se numeau „Șoimii patriei” și purtau uniformă specifică.

Dezvoltarea educației nu poate începe decât prin educarea educatorilor prin perfecționarea continuă.

Educatorul pune accent și pe activitățile extra-curriculare în abordarea elementelor de folclor local.

Bunica mea și grupa de preșcolari

Bunicul meu a fost primar în comuna Talpa 1979 - 1984, fiind promovat în urma activității desfășurate și implicării la: U.T.C., Gărzi patriotice, Pregătirea tineretului, Căminul Cultural, activități sportive.

Sâmbăta și Duminica oficia căsătorii, iar de luni până vineri avea audiențe cu cetățenii.

În campaniile agricole era prezent în mijlocul cetățenilor.

Avea o colaborare permanentă cu organele superioare, participând la ședințele de instruire și analiză la nivelul Consiliului Județean Teleorman.

Permanent urmărea la nivelul unităților din comună: școli, grădinițe, unități agricole, unități comerciale.

Enya Ioana Leșeanu, cls. a V-a B, 2023

Aspecte ale regimului comunist

În perioada comunistă care a durat între anii 1945-1989 a fost o perioadă în care băieții din țara noastră la vârsta de 19-20 ani erau obligați să facă stagiul militar. Soldații noștri erau obligați să meargă la muncile agricole, dar cu ajutorul lor s-au construit cele mai multe blocuri de locuințe și multe edificii ale țării noastre cum ar fi: Canalul Dunărea-Marea Neagră, Barajul de la Vidraru.

În perioada comunistă copiii învățau la școli de stat, unde la toate evenimentele școlare trebuiau să-l omagieze pe Nicolae Ceaușescu. Elevii erau obligați să poarte uniformă școlară la care se adăuga cravata cu tricolorul. Ei nu aveau voie să învețe la școlile din străinătate. Oamenii țării nu puteau merge la muncă în străinătate decât cu contract făcut de stat, iar o parte din veniturile lor era luat de stat.

Societatea comunistă avea fabrici și uzine dar toate erau în proprietatea statului. Oamenii de la țară munceau la C.A.P unde semănau ogoarele, creșteau animale pentru consum și export. Cu aceste realizări Nicolae Ceaușescu se mândrea în vizitele de lucru apreciind hărnicia țăranilor.

În acea perioada deși avea destule resurse populația nu o ducea deloc bine deoarece pâinea se dă pe baza unor cartele. Energia electrică era distribuită după un program anume, iar oamenii nu puteau să spună nimănui critici la adresa regimului pentru că le era total interzis.

Poporul nu a mai putut răbda toate aceste lipsuri și în decembrie 1989 pe data de 17 oamenii au ieșit în număr foarte mare pe străzi și cu pierderi multe omenești au reușit înlăturarea lui Nicolae Ceaușescu. De atunci suntem o țară liberă.

Dragoș Nicolae Paraschiv, cls. a V-a A, 2023

Viața în pandemia Covid-19

Viața în timpul pandemiei a fost grea deoarece nu am putut merge la școală. Nu aveam voie să ieșim afară din case decât dacă aveam urgență. Lumea se îmbolnăvea și trebuia să se ducă la spital. Unor oameni le era frică să meargă la spital deoarece credeau că se vor îmbolnăvi mai rău. Școală o făceam online și câte odată se întrerupea sau se lua lumina și nu puteam intra până când nu aveam curent, iar câte odată nu puteam auzi profesorii. Măștile erau obligatoriu peste tot unde mergeam, iar în unele magazine aveam voie să intrăm numai dacă eram vaccinați cu vaccinul anticovid.

Dragoș Nicolae Paraschiv, cls. a V-a A, 2023

Abatorul de păsări din Poroschia

Până la Revoluția din 1989 exista la ieșirea din Alexandria către Zimnicea, în comuna Poroschia, „Abatorul de păsări”. Acolo se sacrificau păsări din fermele proprii unde se creșteau: pui de carne, găini pentru producerea ouălor, care se sacrificau după ce-și terminau ciclul de ouat. Tot aici veneau cu pui pentru sacrificat și celelalte societăți agricole (care creșteau păsări) din județ sau localitățile învecinate județului, unde nu exista abator.

Puii cei mai frumoși se cântăreau, se ambalau, se congelau și se trimiteau la export. Pentru consumul intern rămâneau puii mai mici, numiți pui de gătit, iar populația îi numea „frații Petreuș”.

După Revoluție totul a fost distrus, cum au fost aproape toate societățile comerciale.

Tabăra de pregătire militară

La terminarea clasei a XI - a, bunica a fost aleasă să meargă în „Tabăra de pregătire militară” de la București. În această tabără elevii învățau cum să se comporte în societate, făceau instrucție (cum se făcea în timpul acela în armată).

Tabăra a durat două săptămâni, la Clubul Steaua București. Acolo era un turn de aproape 100 m înălțime din care trebuia să sară cu parașuta. În urma săriturilor făcute, bunica a obținut Brevet Gradul II - de parașutism.

Mă mândresc că am o bunică atât de curajoasă.

Darius Alexandru Enache Tobă, cls. a V-a B, 2023

Prizonieri teleormăneni din Primul Război Mondial, înhumați în cimitire militare din Franța, în regiunile Alsacia și Lorena

Am aflat despre existența unor prizonieri din Orbeasca și Lăceni cu ocazia desfășurării la data de 22 aprilie 2024, de către Societatea de Științe Istorice din România, Filiala Teleorman, Președinte Prof. Ichim Elena și Asociația „Memoria și istoria mormintelor eroilor români din Franța”, Președinte Prof. dr. Christophe Woehrle, aflată sub Înaltul Patronaj al Majestății Sale Margareta, Custodele Coroanei Române, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Teleorman, a întrunirii la Centrul Multifuncțional pentru Tineri din Alexandria cu tema: *“Memorie și istorie. Primul Război Mondial (1916-1918) – Prizonieri teleormăneni în Alsacia și Lorena”*. Activitatea a fost dedicată păstrării memoriei prizonierilor de război din Teleorman ale căror morminte se află în prezent pe teritoriul Franței. La întrunire au participat invitați speciali: istoricul militar Sorin Cristescu, Prof.dr. Bogdan Teodorescu - secretar SSIR, Col. (r) dr. Cristian Scarlat, primul director al Oficiului Național pentru Cultul Eroilor (2004-2009), Ștefan Florin, Inspector Școlar - Istorie, Oana Stoicescu Inspector Școlar - Lb. franceză, Aurel Susai, nepotul eroului soldat Ion Susai din Zimnicea, prizonier de război, al cărui mormânt se găsește la Soultzmatt, Alsacia, Viorel Ioșca, strănepotul eroului soldat Ene Cucu din Turnu Măgurele, prizonier de război, care odihnește veșnic în mormântul comun de la Dieuze, Lorena. Urmașii au fost identificați de dna. prof. Ichim Elena.

Au fost organizate două expoziții tematice cu piese din colecții personale:
”Primul Război Mondial în documente și imagini” - colecționar Teodor Săceanu;
”Istorie și imaginar – Primul Război Mondial în reprezentări din grafit și diorame” - creații personale Viorel Ioșca.

Istoricul Christophe Woehrle cercetează de un deceniu situația prizonierilor de război români înhumați în Franța. A reușit să identifice, studiind pe teren, în Arhivele din Franța, în Arhivele din Germania și Arhivele Crucii Roșii Internaționale, 2.700 prizonieri, dintre care 2.344 sunt înmormântați în Alsacia și Lorena.

Iarna anului 1916 a fost cumplit de geroasă, unii prizonieri nu au supraviețuit din cauza hranei precare, bolilor sau frigului, între ei s-au aflat peste 137 de ostași din Teleorman.

Pe platoul Val du Pâtre (Valea Păstorului), unde astăzi, în locul lagărului de prizonieri români, a fost amenajat singurul și cel mai mare cimitir militar românesc din Franța, Soultzmatt. Necropola s-a inaugurat la 9 aprilie 1924, în prezența regelui Ferdinand și a reginei Maria. Aici au fost reînhumați în morminte individuale și osuare 678 eroi români.

Studiu de caz - Com. Orbeasca

În lista publicată în ziarul „Teleormanul” la data de 03.04.2024, de către cercetătorii prof. Ichim Elena și prof. dr. Christophe Woehrle, cu prizonierii teleormăneni înhumați în Franța, am identificat de la Orbeasca de Jos următoarele nume: Voicu Evdochie, Ion Dobre, Gheorghe Drăghici și Stancu Mircea.

La întrunirea “*Memorie și istorie. Primul Război Mondial (1916-1918) – Prizonieri teleormăneni în Alsacia și Lorena*”, Christophe Woerhle a precizat importanța comunicării urmașilor eroilor a faptului că aceștia își duc somnul de veci în Franța.

Această activitate m-a ambiționat să dau o mână de ajutor în identificarea urmașilor prizonierilor de război cu origine din Orbeasca.

Am mers pe teren, am discutat cu preoții din sat, cu bătrâni, cu profesori, dar nimeni nu avea informații despre prizonierii din Orbeasca, înmormântați în Franța. Am luat legătură cu familiile din sat care purtau numele lor, dar nimeni nu a știut să-mi spună ceva.

Pe monumentul eroilor din localitate am identificat numele lui Ion Dobre, Gheorghe Drăghici și Stancu Mircea, însă pe al lui Evdochie Voicu, nu.

Am mers la Biroul Județean Teleorman al Arhivelor Naționale, am cercetat timp de 3 luni Fondul Mitrice și Registre ale Stării Civile Orbeasca și am reușit să identific certificatele de naștere ale persoanelor menționate.

Ion Matei Marin Dobre⁷, n. 26.08.1883, fiul lui Matei Marin Dobre și Maria.

Gheorghe Tudor Drăghici⁸, n. 03.06.1884, fiul lui Tudor Drăghici și Nița.

Ivodoche Ivan Voicu, n.13.03.1881⁹, fiul lui Ivan Voicu și Gherghina, căsătorit la 14.02.1902 cu Floarea (Radu Constantin).¹⁰

Stancu Ion Mircea Măgureanu, n. 09.10.1884, fiul lui Ion Mircea Măgureanu și Ioana.

Am mers pe teren și l-am contactat pe preotul Andreica Ionuț și acesta și-a amintit de un Izdochie pe care îl citea anual la pomenirea eroilor de pe o listă aflată în biserică. Am discutat cu preotul Sîrmă Emil și acesta mi-a trimis o fotografie cu lista respectivă unde apărea și numele Izdoche și atât. Am luat legătura cu un bătrân de 95 de ani, Popescu Ion (al lui Papaoană), stabilit de câțiva ani la Lăceni, la fiul său Nicușor. Nea Ion mi-a spus de un Izdochie care a locuit pe strada școlii, spre canal. În noaptea de înviere, când am fost să iau Sf. Paști, m-am întâlnit cu Ghiță Marin, fost factor poștal la Orbeasca de Jos, l-am mai întrebat de Evdochie, alias Izdochie, iar acesta emoționat mi-a spus că este bunicul lui din partea mamei. Am stabilit o întâlnire și mi-a povestit că nu se mai știa în familie nimic despre aceste fapte, dar Izdochie era trecut pe un pomelnic pe care îl aveau în casă și mama lui îl pomenea de ziua eroilor. Discutând cu dl. poștaș acesta și-a amintit că ducea pensie de veterani de război la mama lui Nea Zelu, din deal, str. Olăresii și că se numea Dobre. Am mers la dl. Matei Rizea, zis nea Zelu și acesta mi-a spus că bunicul său este mort demult și că nu l-a apucat. Realizând un arbore genealogic am ajuns la concluzia că el este nepotul lui Ion Matei Marin Dobre.

La Gheorghe Tudor Drăghici, cercetând în arhive am descoperit că a fost căsătorit cu Rada și au avut 4 copii: Marin, Stanca, Constantin și Păuna. Pe certificatul de naștere al Păunei era consemnat : căsătorită cu Măinescu Marin. Discutând cu tatăl meu, Florea Aurel, acesta și-a amintit că o mătușa de-a noastră Tudora (Durina) avea pe tatăl său Măinescu Marin și pe mama sa Păuna și astfel am făcut legătura. Am contactat-o pe mătușa Durina, în vârstă de 90 de ani și mi-a spus că bunicul ei a murit în război, dar nu știa unde și mi-a confirmat datele despre părinții săi.

La Stancu Mircea, cercetând în arhive, am descoperit că a fost căsătorit cu Badea Gheorghe Ioniță și au avut o fiică Anastasia. Pentru Anastasia am mers la Primăria Orbeasca și am cercetat arhivele instituției, și am aflat că s-a căsătorit cu Ion Niculae Ilie Dobre (Ion Colivaru), fratele bunicului meu Dobre Marin, din partea mamei. Anastasia și Ion au avut 4 copii: Maria, Gheorghe, Alexandra și Gherghina. Am luat legătura cu Sanda, mătușa mea și mi-a confirmat că străbunicul ei a fost Stancu Mircea, dar nu știa că a murit ca prizonier în

⁷ BJTAN, Fond Mitrice și Registre ale Stării Civile Orbeasca de Jos, Dosar nr. 48/1883, f. 9

⁸ BJTAN, Fond Mitrice și Registre ale Stării Civile Orbeasca de Jos, Dosar nr. 51/1884, f. 19

⁹ BJTAN, Fond Mitrice și Registre Starea Civilă, Orbeasca de Jos, Dosar nr. 44/1881, f. 6

¹⁰ BJTAN, Fond Mitrice și Registre ale Stării Civile Orbeasca de Jos, Dosar nr. 90/1902, f.11

Primul Război Mondial. Descoperirea urmașilor lui Stancu Mircea s-a făcut exact de „Înălțarea Domnului” - Ziua eroilor, 13 iunie 2024 în arhiva Primăriei Orbeasca.

Cei 4 eroi din Orbeasca de Jos au fost pomeniți de preotul Emil Sîrmă în cadrul festivității desfășurată la Monumentul Eroilor. Veșnica lor pomenire! Glorie eternă eroilor neamului românesc!

Din corespondența cu prof. dr. Christophe Woehrle am aflat ceea ce urmează.

Ion Dobre n. 1883, Orbeasca de Jos, făcea parte din compania a XII-a a Regimentului 68 Infanterie. A fost făcut prizonier pe 8 decembrie la Vulcana, jud. Dâmbovița și a fost trimis în (Lorena provincie din Franța ocupată de germani.) A murit la **Hirson** pe 26 aprilie 1917 și a fost înmormântat în mormântul comun al cimitirului orașului.

Matei B. Rizea (ZELU), nepotul
lui Ion Dobre

Matei Badea, fiul lui Ion Marin
Matei Dobre

Evdochie Voicu n. 1881, Orbeasca de Jos, a fost militar în compania 4 a Regimentului 68 Infanterie și a fost luat prizonier la Urziceni la 10 decembrie 1916. Avea numărul de înmatriculare al lagărului de la Tuchola din Polonia nr.38501. A murit la **21 mai 1917¹¹ la **Sarrebourg din Lorena**. El se odihnește într-o groapă comună din cimitirul **Dieuze din Lorena**.**

Ghiță F. Marin, poștaş, strănepotul
lui Evdochie Voicu (Izdochie)

Ghiță Florea, nepotul lui
Izdochie și soția Floarea

„Izdochie” a avut 2 fete: Maria și Gherghina. Gherghina (Righina) s-a căsătorit cu Ghiță Petre și au avut copii pe Anghel, Ion și Florea. Florea s-a căsătorit cu Floarea și a avut copil pe Marin (Poștaşul).

¹¹ Informația am aflat-o în ziua de 21 mai 2024, de Sf.Împărați Constantin și Mama sa Elena.

Gheorghe Drăghici n. 1884, a fost soldat al companiei 12 a Regimentului 68 Infanterie, a fost luat prizonier la 4 decembrie 1916 la Vulcana de Sus. A murit la Koetzingue, în Alsacia, iar trupul său se află într-un mormânt din cimitirul **Soultzmatt**. Prof. dr. Christophe Woehrle spune: „*Mormintele sunt marcate „necunoscut”, așa că nu știm exact care este cel al lui Gheorghe Draghici, dar știm să localizăm piața Koetzingue din cimitir. Lucrarea mea de cercetare a fost cea care a făcut posibilă identificarea lui, în ciuda faptului că a fost înmormântat sub „Necunoscut” – sunt foarte fericit dacă o familie îi găsește urma.*”

Florea Tudora (Durina), nepoata lui Gheorghe Drăghici

Păuna, fiica lui Gheorghe cu soțul Măinescu Marin și copiii: Florea, Nastasia și Tudora (cea mică)

Stancu Mircea, născut în 1884, tot compania a XII-a a 68-a R.I. Luat prizonier la 4 decembrie 1916 la Vulcana de Sus și trimis în Alsacia. A fost internat la Colmar unde a murit pe 5 august 1917. A fost înmormântat în necropola din Haguenau (Alsacia) în mormântul D196.

Anastasia, fiica lui Stancu și soțul Ion Dobre (Colivarul)

Alte aspecte ale cercetării:

Ziua Eroilor, 13.06.2024, Orbeasca de Jos

prof. Florea Cătălin Ionuț și prof. Ichim Elena, cercetare la Arhive - B.J.T.A.N. mai 2024

prof. Cătălin Ionuț Florea

COLĂCERIILE

Unul din momentele nunții tradiționale din Alexandria este cel al Colăcerilor aspect care ne amintește de obiceiul furatului nevestelor.

Dimineața, după ce răsare soarele un grup de tineri, călare pe cai plecă cu Colăcerii și se duc la casa miresei.

Tatăl miresei primește alaiul și întreabă:

Oameni buni ce căutați?
Ca niște nebuni vânturați?

Colăcerul răspunde:

Ce umblăm, ce căutăm
Samă la nimeni nu dăm.

Tatăl miresei întreabă :

Dar ce- ați pus aști soldați,
Așa de rău învățați?
Așa de pârlitiți și de zgribuliți?
De unde sunt veniți,
Din deal de la Pârliți?

Colăcerul :

Noi căutăm o 'mpărăteasă,
O mireasă aleasă
Care s'a adăpostit în casa dumneavoastră.

Tatăl miresei și cei din curte răspund:

Nu-i aci mireasa, nici împărăteasa,
O găsiți voi mai la vale
La răscruci de cale.

Colăcerul zice:

Nu ne mințiți.

Să nu fiți
bănuți.
Că dac'om
porni
Și 'mpărăteasa n'om găsi,
Apoi atunci hacul și dracul
Numai al Dumneavoastră va
fi.
Mai bine, cât e cu
'nchinăciune
Și cu plecăciune,
Mai bine ne pofteați
Și ne ospătați.
Că suntem trudiți de goană
Și de multă osteneală.

Tatăl miresei răspunde:

Dacă așa vă e
'nfățișarea,
Apoi atunci fiți bine
pofțiți
Și la noi bine veniți.
Băieți, deschideți porțile
largi,
Să între cine-mi sunt
dragi!

Îndată curtea se umple cu lume și căruțe.

Colăcerul, aproape de pragul casei, zice colăceriile:

- Bună dimineată, cinstiți socrii mari!
- Mulțumim Dumneavoastră, băeți
militarii

Dar pentru ce mare treabă
Ați venit la noi cu așa mare grabă?
Ce întrebați Dumneavoastră.
De grabnica venire-a noastră?
Și ăștia, ce stau grămezi ca stupii.
Se uită par'că văd lupii?
Ce este astă tinerime
Și astă mare mulțime?
Și ăște fete urși văzură?
Sgâiesc ochii și casc' o gură.
Mare, tată, cât o șură.
Ori n'au văzut oameni încă
Și-au frică că le mănâncă?
Noi am mai umblat și altă dată
Pe alocurea ca și astădată.
Și așa nu se mirară.
Nici ce căutăm nu ne 'ntrebară.
Iar aci v'ați strâns grămadă,
De par'că căutați sfadă,
Ori vreți de frică și teamă.

Să stăm și să vă dăm samă?
Dar nici prin gând să vă treacă;
Veți avea părere sacă.
Nu ne speriem de lume,
Că suntem voinici cu mare nume.
Nici nu ne 'ngrijește multul,
Că știm să vă dăm cuvântul.
Iar de voiți și vă place,
Să vă răspundem cu pace,
Luați-o cu 'ncetișorul,
Să vorbim cu binișorul,
Că orice cu 'ngăduială
Se face cu rânduială;
Iar repede când se cere,
Nu se face cu plăcere.
De aceia lăsând gluma.
Ascultați la noi acuma.
Mirele nostru.
Care vrea binele vostru,
Într'o zi de dimineață
Cu firea care-l răsfață,
Pe la revărsat de soare
Vrând să plece 'n vânătoare,
S'a sculat, s'a gătit bine,
S'a 'narmat cum se cuvine
Și luând buciumul îndată
Buciumă cu el odată
Și strânse ostași mulțime.
Tot voinici de călărime
Și ageri de meșterie
Și buni la vânătorie (...)
Și cu zisa împăratului
Că uite și firmanul lui (arată plosca).
De știți carte românească,
Pune-ți ca să vi-l citească,
Iar de nu, ca de cărbune
Vă feriți mâna a pune.
Chemați un popă să vie
Dacă românește știe.
Dar nu unul cu barbă rară.
Să ne ție până 'n sară,
Nici unul cu barba deasă
S'o citească ne 'nțeleasă,
Nici vr'unul cu barba lungă
Trei zile să nu-i ajungă; (...)
Și, cum vedeți, e o ploscă
Cu vinul de Dealu-Mare,
Când beți, căciula vă sare.
Iar nu e din Valea-Lungă
Să vă facă gura pungă.
Poftiți, închinați odată,
C'ați uitat gura căscată,

Luați-o toți, din mână'n mână,
Să ne dați cea mândră zână,
Să o ducem la 'mpăratul.
Ca să contenim tot sfatul.
Nu gândiți că vorbim glume
Ori niscai basme de lume.
Ci vă gândiți cât de tare
La cele de ospățare.
Aduceți orz, fân în care,
S'aibă caii de mâncare.
Tăiați junei cu carne grasă
Să dați ostașilor masă.
Aduceți buți cu vin tare.
Să fie de ospățare
Strângeți fete frumoșele,
Ca să dănuim cu ele,
Apoi vă gătiți și case îmbrăcate cu mătase
Și pentru ostași umbrare
Cu loc de 'ncăpere mare,
Întindeți mai multe mese.
Puneți bucate alese.

Colăcerul dă plosca socrului, care cinstește. Pe când colăcerul zice colăceriile, cei dimprejur caută să-l încurce, desfăcându-i curele de la cal și făcându-i tot soiul de pozne.

După ce colăcerii și nuntașii descalcă, trăsurile trag la scară și toată lumea intră încasă. — Bine v'am găsit sănătoși! — Bine ați venit sănătoși!

Alaiul pleacă apoi la Biserica, după care merg acolo unde se va desfășura nunta, unde nuntașii vor petrece pana dimineața.

Material¹² propus de **Gabriel Neacșu, cls. a V-a B, 2023**

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Carla Teodorescu, cls. a V-a A, 2023
Cristian Ionescu, cls. a V-a A, 2023
Darius Alexandru Enache Tobă, cls. a V-a B, 2023
Dragoș Nicolae Paraschiv, cls. a V-a A, 2023
Eduard Țale, cls. a V-a A, 2023
Enya Ioana Leșeanu, cls. a V-a B, 2023
Gabriel Neacșu, cls. a V-a B, 2023
Gabriela Cristescu, cls. a V-a B, 2023
Ilinca Folică, cls. a V-a B, 2024
Lucian Dumitrescu, cls. a V-a A, 2023
Miruna Ștefania Bojan, cls. a V-a B, 2023

Profesor coordonator: Cătălin Ionuț Florea

ISSN 2601-6990
ISSN-L 2601-6990

¹² <https://vatra-mcp.ro/artisti-si-patrimoniu/traditii-sarbatori-si-obiceiuri/obiceiuri-de-nunta-la-romani-colaceriile-salba-jocul-bradului-iertaciunile-incarcatul-zestrei-vadraritul-plecare-la-cununie/>